

afbetalt, er deels 5 pCt. Gjæld, omtrent med $\frac{1}{2}$ Million, og deels 3 pCt. Gjæld, omtrent med $1\frac{1}{2}$ Million. Altsaa komme vi i Virkeligheden ikke alene til at svare Rente af den forøgede Statsgjæld paa 1,800,000 Rd., men tillige til at svare i Rente 10,000 Rd. mere, med andre Ord, en Rente, der svarer til et Capitalbeløb af $\frac{1}{4}$ Million. Paa den Maade bliver altsaa i Virkeligheden Renten af Statens Gjæld for 1867—68 foruden det, som hidrører fra den nominelle Forøgelse af Gjælden, forøget med saameget, som repræsenterer $\frac{1}{4}$ Million Rd. mere Gjæld. Det samme er Tilfældet, mine Herrere, naar vi see paa det andet Forhold, som jeg omtalte, nemlig Bestanddelene af vor Reservecfond. Vi ville strax see, at Reservecfonden i dette Aar er bleven formindsket med omtrent, vil jeg sige med et rundt Tal, 1,400,000 Rd. Men ved en dybere Undersøgelse fremgaaer det, at vi ikke kunne blive staaende ved dette Tal alene; thi hvad er det, der er skeet? Der er skeet dette paa Reservecfonden, at vi have forbrugt Contanter til Beløb af 16—1,700,000 Rd., som ere komne ind paa forskjellig Maade, og dernæst er der solgt og forbrugt forskjellige Papirer, der ikke vare vore egne Gjældsbeviser, men netop fremmede Papirer, som vistnok med Rette ere ansete for ret vel skikede til Salg under Forhold, hvor det kunde knibe for os. Til Gjengjæld for, hvad der saaledes er gaaet ud af Reservecfonden, have vi forøget Mængden af vore egne 4 pCts Obligationer i den med et Beløb af 8—900,000 Rd.; men disse ere netop kun realisable med stort Tab under vanskelige Tider. Reservecfonden er derfor i Virkeligheden bleven meget betydelig ringere, end den var ved Aarets Begyndelse, selv uden Hensyn til dens ringere nominelle Beløb. Dette, som gjælder for 1867—68, kunne vi derhos med Sikkerhed forudsige vil komme til at gjælde ogsaa for det løbende Finantsaar og for det Finantsaar, som kommer, og for hvilket vi have vedtaget en Finantslov for kort Tid siden. Det staaer saaledes for mig, og det var det, jeg ønskede at sige med bestemte Tal, inden vi forlade Samlingens sidste finantssielle Behandling, at vi i de omhandlede 3 Aar gaae omtrent 11 Millioner tilbage og des-

foruden ikke saalidt derved, at Renten af vor Statsgjæld forøges, og at Reservecfonden bliver mindre realisable. Samtidig dermed — og det er den modsatte Side af Sagen — faae vi anlagt en heel Deel Jernveie. Jeg skal ikke opholde mig ved at specificere, hvor meget vi have opført paa de forskjellige Steder, i de nævnte Regnskaber og Bevillinger som Udgifter til Jernveie og Jernbanemateriel; jeg antager, at De ville troe mig paa mit Ord, naar jeg siger, at det tilsammen er omtrent 10 Millioner, en lille Smule derover, saaledes at vi altsaa ikke engang fuldt anvende de 11 Millioner, som vi gaae tilbage, til det som finantssielt Støttestøttepunkt saa ofte fremhævede Activ, Jernveie. Men nu siger jeg, at den højeste Indtægt for Statskassen, som vi med Rimelighed indtil Videre kunne regne at have af disse Jernveie, er 2 pCt. (Modsigelse fra Medlemmer). Det er det Meste, som vi kunne regne, at Jernveiene ville give, om ikke i al Fremtid, saa dog i den Fremtid, som vi nogenlunde kunne overse, og da dette er Tilfældet, ere vi factisk med Hensyn til Statskassens Indtægt, med Hensyn til de kommende Aars Finantsballance, foruden den ligefrem forbrugte ene Million, tillige gaaede 5 Millioner, det Halve af de til Jernbaner med Materiel anvendte 10 Millioner, tilbage. Resultatet af mine Undersøgelser er altsaa i Virkeligheden den lidet trostelige Kjendsgjerning, at vi med Hensyn til Balancen mellem Indtægter og Udgifter gaae tilbage i de 3 Aar, som vi her i denne Samling paa en eller anden Maade have haft under Forhandling, omtrent 6 Millioner Rd. Dette har jeg ikke villet undlade at henlede de ærede Herrers Opmærksomhed paa; thi jeg troer, at, hvad Mening, man end forøvrigt kan have, saa er det rigtigt, at see Sandheden lige i Dinene. — Jeg anseer det for nødvendigt, at vi gjøre os klart, at vi ikke kunne vedblive paa den Maade, og jeg er overbevist om, at det, som vi hidtil have trostet os med, nemlig at vi til 1876 af forskjellige Grunde ville komme i en bedre Stilling, vil, naar vi fortsætte paa den Maade, ingenlunde blive en Virkelighed. Det kan i saa Tilfælde langt snarere skee, at 1876, istedetfor at blive et heldigt Vendepunkt for